1.miesto / II. kategória (10 – 15 rokov)
Sarah MRŇÁKOVÁ (11 rokov)
ZUŠ Štúrova 467, Kysucké Nové Mesto

Som budúca klaviristka, karatistka, spisovateľka, florbalistka...

Zvoní mi mobil. Pozriem na displej. Otec a tréner karate v jednej osobe. „Prepánajána! Tréning!“ Pri tomto seriáli zabúdam fakt na všetko. Vypnem telku a ozvem sa mu. „Kde si toľko? Už na teba čakám!“ Do batoha natlačím kimono a cestou vo výťahu premýšľam, aké by to bolo, keby som nemala 150 krúžkov a k tomu učenie do školy. Cítim, že už ma nebaví stále sa naháňať a večer si líhať do postele s tým, že som si zasa niečo zabudla pripraviť do školy, necvičila som na klavíri..., ale som taká unavená, že nemám silu zdvihnúť sa, lebo už spím.

„Tak čo, ako bolo v škole?“ Nenávidím túto otázku, lebo mi ju kladie skoro každý deň a ja vždy odpoviem: „Fajn. A ty si sa mal ako?“ A potom počúvam o jeho klientoch a hlúpych hypotékach. Vystupujeme z auta. „Ocko? Mám ťa rada,“ poviem mu, aby nemal zlý pocit, lebo celou cestou som mlčala ako v hrobe. Viete, keď som unavená a mrzutá, vážne ma nebaví počúvať ani rozprávať. „Viem, srdiečko, aj ja ťa mám rád.“ Vybehnem hore schodmi, bežím do šatne, zdravím svojich kamarátov. Už je tu aj Viki, moja kamarátka. „Ahoj Viki, vieš, čo sa mi dnes stalo?“ A ako vždy si vyrozprávame všetky novinky. A aj to, že nie som poriadne vyspatá. Už celý týždeň. Ale keď sme spolu, všetko je lepšie. A vlastne sa na ten tréning už celkom teším.

Ráno skoro vstávam, musím si dopísať úlohu z matiky. Dnes to bude zasa rušné. „Slanina“ - snažím sa dávať pozor, ale raňajky som zasa nestihla a vôňa pizza rožkov v mojej lavici ma núti, aby som si jeden vytiahla. Mňam! Matika- jeden z mojich najlepších predmetov a jeden z mála, na ktorých dávam pozor. Konečne telesná! Čaká nás príprava na popoludňajší florbalový zápas.

A potom rýchlo obed, cesta na ihrisko, kde sa už schádzajú súperky . V šatni sa to ako vždy nezaobíde bez našich babských klebiet, ale už sa chystá otvorenie turnaja, berieme si hokejky a ideme na ihrisko. Prvý zápas 3:1 pre súperov. Druhý zápas 4:2 pre súperov. Nenechali sme sa odradiť. Tretí zápas 1:4 pre nás. Máme prestávku, prichádza tréner. „Baby! Čakajú nás ešte dosť silné súperky, ale nie také silné, aby sme ich nemohli poraziť.“ Súhlasne prikyvujeme a ako vždy, ruky pekne do stredu a ... „Ciky-caky, ciky-cak, hej, hej, hej, vyhráme to, je to tak, hej, hej, hej!“ Nech to dopadne akokoľvek, vieme, že sme urobili všetko. Končí posledný rozhodujúci zápas. 20 sekúnd pred koncom 0:0. Mám loptu a skórujem. V poslednej sekunde. Je to možné?! Je. Tri tímy postupujú do ďalšieho kola. A my medzi nimi. Sme najšťastnejší ľudia na svete.

A medzi nimi aj ja, jedenásťročná Sarah z 5.B. Budúca klaviristika, karatistka, spisovateľka, country tanečnica, florbalistka, alebo možno niečo úplne iné. Vlastne áno. Veď ja presne viem, čo chcem. Nejako do deviatky zvládnem učenie a tých mojich 150 krúžkov, zmaturujem na strednej a po štúdiu na vysokej sa zo mňa stane stavebná dizajnérka. A popri tom môžem športovať, koľko chcem.